

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στο Μενίδι Αιτωλοακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου στο Μενίδι Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 4 Αυγούστου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος απένειμε το οφφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου στον Συνταξιούχο Εφημέριο της Ενορίας, π. Γρηγόριο Μπόλη και στον π. Ιωάννη Τζουμερκιώτη, Εφημέριο του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Συκούλας, τους οποίους ευχαρίστησε και επήνεσε για την πολυετή διακονία τους σε όλες τις Ενορίες που εργάστηκαν ποιμαντικά.

Ο Σεβασμιώτατος κηρύσσοντας τον θείο λόγο ανέλυσε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής αναφέροντας τα εξής:

«Για μία ακόμη φορά, μια ανθρώπινη ύπαρξη, ταλαιπωρημένη και ανήμπορη από

την αρρώστια, κείται μπροστά στον Κύριό μας και περιμένει την σωτηρία. Το θαύμα θα γίνει και ο παραλυτικός, όχι μόνον θα σταθεί στα πόδια του, αλλά θα αποκτήσει και την δύναμη να πάρει στους ώμους το κρεβάτι της αναπηρίας του, ως ακράδαντη μαρτυρία της πλήρους αποκαταστάσεώς του.

Πριν όμως επιχειρήσω να στρέψω την προσοχή σας σε κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτού του θαύματος, δεν μπορώ να μην αναφερθώ στις δύο πρώτες φράσεις της σημερινής περικοπής, οι οποίες προκαλούν μεγάλη συγκίνηση. Τον παραλυτικό φέρνουν ξαπλωμένο σε ένα κρεβάτι άνθρωποι δικοί του, άνθρωποι που τον αγαπούν και τον συμπονούν. Άνθρωποι που θέλουν να τον δουν ξανά υγιή κοντά τους. Άνθρωποι, που η αγάπη τους προς αυτόν, τους έχει οδηγήσει στην πίστη προς τον Χριστό, από τον Οποίο περιμένουν την ίαση του αγαπημένου τους. Ο παραλυτικός μένει σιωπηλός και ούτε που μαθαίνουμε τι ακριβώς αισθάνεται. Πιστεύει άραγε πως μπορεί να του συμβεί το θαύμα; Ή μήπως έχει αφεθεί στα χέρια των δικών του ανθρώπων, έχοντας χάσει την ελπίδα του; Για την πίστη του δεν γνωρίζουμε. Αυτό όμως που γνωρίζουμε είναι πως ο Χριστός σκύβει με συμπόνια, εξαιτίας όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, της πίστεως των φίλων του. Και αν εκείνοι έφεραν τον άνθρωπό τους μπροστά στον Θεό και το θαύμα έγινε, ας παρακινηθούμε και εμείς να φέρνουμε τους αγαπημένους μας, μέσω της προσευχής, ενώπιόν Του, με την βεβαιότητα πως η αγάπη μεταξύ μας παρακινεί ακόμη περισσότερο τον Θεό να ευεργετήσει και να θεραπεύσει.

Ας επανέλθουμε όμως στην σημερινή εξιστόρηση: Ενώ, λοιπόν, όλοι περιμένουν την ίαση, ένας λόγος του Κυρίου, παράξενος και απρόσμενος, κάνει ώστε άλλοι να απορούν και άλλοι να σκανδαλίζονται: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες».

Η φράση αυτή επιφέρει αντιδράσεις αναμενόμενες: Ενώ ο απλός λαός δεν αντιλαμβάνεται το βάρος του λεγομένου, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι παρακολουθούν σε κάθε του βήμα τον Ιησού, σκανδαλίζονται, βρίσκουν όμως συγχρόνως και την ευκαιρία να κατηγορήσουν δημόσια τον Χριστό για βλασφημία. Και πράγματι, από την δική τους οπτική γωνία έχουν δίκιο. Η άφεση των αμαρτιών αποτελεί όντως για τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, ενέργεια που ανήκει αποκλειστικά στον Θεό. Μόνον ο Θεός, ο οποίος δέχτηκε την αποστασία και την αχαριστία του ανθρώπου, δικαιούται να συγχωρέσει. Ποιός άνθρωπος άραγε θα τολμούσε ποτέ να Τον υποκαταστήσει και να χαρίσει άφεση αμαρτιών σαν να ήταν Εκείνος;

Ακριβώς για τον λόγο αυτό, η εξιστόρηση του σημερινού θαύματος αποτελεί συγχρόνως και αποκάλυψη της θεότητας του Ιησού. Βεβαίως, ενώπιόν Του, ένας παραλυτικός περιμένει σήμερα την υγεία του. Εκεί, όμως, βρίσκονται αδύναμοι και παραλυτικοί στην ψυχή, που καλούνται να αποδεχτούν ένα πολύ ανώτερο, ένα πολύ ευρύτερο θαύμα: Την ενανθρώπιση του ίδιου του Θεού και την αποκάλυψη της αδιανόητης για τον άνθρωπο αγάπης Του. Οι σκανδαλισμένοι Γραμματείς και Φαρισαίοι εκπροσωπούν έναν ολόκληρο λαό, πιθανόν να εκπροσωπούν και όλους εμάς, οι οποίοι αρνούμεθα να αναγνωρίσουμε και να αποδεχτούμε την δύναμη της φιλανθρωπίας του Θεού, ο Οποίος, πολλές φορές, αποφασίζει να ενεργήσει, αλλά και να κρίνει με τρόπους που παραβιάζουν την λογική μας και υπερβαίνουν τα δεδομένα μας. Όπως ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης, έτσι και εμείς, πιστεύουμε στον Θεό, εμφανιζόμαστε όμως αδρανείς και σκληροί στην καρδιά, όταν καλούμαστε να υπερβούμε τα δεδομένα μας και να ανοίξουμε την ύπαρξή μας στον παντελώς απρόβλεπτο τρόπο ενέργειας του Πλάστη μας. Δοξάζουμε τον Θεό όταν

οι σχεδιασμοί μας εκπληρώνονται, δυσκολευόμαστε όμως να αποδεχτούμε την κάθε είδους δυσκολία ως δική Του παιδαγωγία, προκειμένου να οδηγηθούμε προς Εκείνον. Εμπιστευόμαστε τον Θεό, έρχονται όμως στιγμές που η πίστη μας προς Εκείνον κλονίζεται, όταν αντιμετωπίζουμε το μέγεθος της κακίας των δυνάμεων του κόσμου τούτου. Αναγνωρίζουμε τον Θεό ως μοναδικό Πάτέρα και κριτή των

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, οι θρησκευόμενοι της εποχής εκείνης, βρέθηκαν μπροστά σε μία μεγάλη ευκαιρία: Να αντιληφθούν πως Αυτός που βρίσκεται σήμερα ενώπιόν τους είναι ο ίδιος ο Θεός, ο Οποίος ενεργεί με μία άλλη,

υπερκόσμια λογική. Και επειδή γνωρίζει πως δεν διαθέτουν την πίστη να αποδεχτούν το αδιανόητο αλλά και αόρατο, δηλαδή την άφεση των αμαρτιών, έρχεται να τους προσφέρει κάτι, μικρότερο βέβαια σε σημασία αλλά τουλάχιστον ορατό, δηλαδή το θαύμα της ιάσεως του παραλυτικού. Ήξερε ο Κύριος πως θα θεωρήσουν τα λόγια Του ως βλάσφημα και κούφια. Επιστρατεύει λοιπόν το θαύμα, όχι μόνον προς σωτηρία του δυστυχισμένου παραλυτικού, αλλά και προς σωτηρία εκείνων, των ολιγόπιστων. Είχαν λοιπόν την ευκαιρία, μέσω του θαύματος, να αποδεχτούν το μέγιστο μυστήριο: Τον ενσαρκωμένο Θεό, που ενώπιόν τους, προσέφερε την άφεση της αμαρτίας. Δυστυχώς, δεν το έκαναν και παρέμειναν στην πνευματική τους τύφλωση.

Το σημερινό θαύμα του παραλυτικού αποτελεί ιστορικό γεγονός που ανήκει στο παρελθόν. Η ευκαιρία όμως, την οποία, μέσω αυτού του θαύματος, έδωσε ο Χριστός στους ψυχικά και πνευματικά τυφλούς Γραμματείς και Φαρισαίους είναι διαρκής και απευθύνεται προς όλους μας. Επικαλούμαστε με ζήλο την θαυματουργική δύναμη του Θεού, ιδιαίτερα όταν η ασθένεια χτυπήσει την πόρτα της ζωής μας. Το θαύμα, που πιθανόν να συμβεί, τονώνει όντως την πίστη. Όταν όμως η τροπή των πραγμάτων ξεφεύγει από τους σχεδιασμούς μας και οι ικεσίες μας δεν ευοδωθούν, εύκολα παραδίδουμε την ψυχή μας στην αμφιβολία και στην αμφισβήτηση της δυνάμεώς Του. Κι όμως! Η ασθένεια και η ολιγοψυχία έρχονται να μας θυμίσουν πως η ψυχή μας βιώνει μία διαρκή κατάσταση παραλυσίας, η οποία δεν μπορεί να γιατρευτεί, εάν δεν απευθυνόμαστε διαρκώς προς Εκείνον, την πηγή των φανερών και αφανών ευεργεσιών που απολαμβάνουμε καθημερινά. Χωρίς διαρκή και ολόθερμη σχέση με τον Κύριο, η ψυχή, στην κατάσταση του σκοτισμού της, μπορεί να φτάσει, όπως θα φανεί και την επόμενη Κυριακή, να εκλαμβάνει την θεϊκή ενέργεια ως δαιμονική!

Για τον λόγο αυτό, ας τροφοδοτούμε διαρκώς την πίστη μας με την διαρκή αναζήτηση του Θεού και την υπακοή στο θέλημά Του. Ας υπερβούμε τις βεβαιότητές μας και ας υποδεχτούμε τις διαρκείς εκπλήξεις που επιφέρει η παρουσία Του στην ζωή μας. Ας ταυτιστούμε με τον παραλυτικό της σημερινής περικοπής και ας αναγνωρίσουμε την αδυναμία του σώματος αλλά και της ψυχής μας. Μόνον έτσι θα αξιωθούμε, πρώτα την άφεση των αμαρτιών μας και μετά την αναγέννηση ολόκληρης της υπάρξεώς μας».

